

fatning som den af 5te Juni 1849, var Jaeren imidlertid ikke stor for en Rivning imellem Thingene, thi efter 5te Juni Grundloven var Landstinget Rjød af Folkethingets Rjød og Ben af Folkethingets Ben. Men anderledes blev det ved Forfatningsforandringen af 1866, da blev Rjødet finere i Landstinget og Benene slankere, de kunde ikke længere bære Transtøvler; med Forandringen kom Vanfælighederne ind, og under dette Ministerium har man jo indtil det Yderste, til Fingertpidserne holdt paa Ligeberettigelsen mellem Thingene, ikke alene i almindelige Lovgivningsager, hvor det kunde være hjemlet, men ogsaa i finantzielle Sager. Hvor naturligt er det da ikke, naar man har et saa demokratisk Folkething som dette og et saa aristokratisk Landsting som det nuværende, et Landsting, der er udgaaet, ikke af den almindelige Valgret, men væsentlig og for en stor Del er udgaaet af en særlig Vælgerklasse, at der da kommer finantzielle Rivninger, det var jo næsten umuligt, at de skulde kunne undgaa. Et æret Medlem har her sagt, at det ikke var muligt at forudsæ det i 1864—1865, men det blev jo ikke alene forudsat, men ogsaa forudsagt. Er det glemt, hvorledes Tscherning og Grundtvig reiste omkring for at opagitere Stemningen mod den nye Forfatning? Hvorledes de henvendte sig til Kongen for at faae ham til at nøgte sit Samtykke til Forfatningen? Er det glemt, at det Ministerium, der forelagde Udfastet til Forfatningen af 1866, netop for at undgaa finantzielle Rivninger kom med den Bestemmelse, at et Fællesudvalg skulde nedsættes, som skulde have den afgjørende Myndighed i finantziel Henseende? Er det da glemt, at Tscherning navnlig ved sin Indskyldelse tog denne Bestemmelse ud uden at sætte nogen anden Afgjørelse i Stedet, netop i den Hensigt at bevirke, at de, der havde erobret det nye Landsting, ikke skulde kunne bruge den Forfatning, der blev givet? Er det glemt, at det er den onde Sæd, som den Gang blev faaet, som vi nu høfte. Nu er det aldeles umuligt at komme frem, og det har Tscherning og hans Mænd forudsat i 1864—65 og forudsagt. Altsaa, det er ingen gyldig Indvending, at dette Forslag gjør Brud paa det strenge Lokammer-system i finantziel Henseende; tværtimod, det anser jeg for Fordelen derved, ligesom jeg vilde anfæ det for en Fordel, i Fald det var lykkeligvis Fiertallet af Udvalget i den grundlovgivende Rigsdag at faae sat det igjennem at lade Finantzijsager blive afgjorte i den forenede Rigsdag og ikke i hver Afdeling for sig. Af andre Indvendinger har jeg ikke hørt nogen

af Bethdning; jeg skal derfor afvente, hvad der i den Henseende vil komme. Men det er jo ganske naturligt, at ærede Medlemmer vil spørge: Er Du klar paa, hvilken Indflydelse dette forte Forslag vil faae paa vore Forfatningsforhold og vor politiske Udvikling, i Fald det virkelig bliver ophøiet til Lov? Ja, mine Herrer, det er jo vanstæligt at skue ind i Fremtiden, men en absolut nødvendig hurtig indtrædende Folge af dette Forslags Vedtagelse vilde være den, at Ministeriet Estrups Dage vare talte; det kan man med Sikkerhed regne sig til. Hvilken Lettelse, mine Herrer, for hele Landet, hvilken Lettelse for denne Forsamling og hvilken Lettelse for selve Ministeriet! Og man kan jo, som jeg siger, regne sig til dette med Tal. I Landstinget findes 66 Medlemmer, i Folkethinget 102, det er altsaa i den forenede Rigsdag et Tal af 168, hvorfra en gaar bort til Formand; der bliver altsaa 167 tilbage. Den bestemmende Halvdel bliver derefter 84. Men, mine Herrer, 84 have vi jo allerede i dette Thing mod Ministeriet, saa de 12—13 i Landstinget er et rent Overflud; altsaa, det kan man sige med fuld Bestemthed, at Ministeriet Estrup gaar bort, forsvinder fra Tilværelsen, ja snart dette Forslag bliver vedtaget. Conjeilspræsidenten har jo ikke en, men hundrede Gange forstikkret os om, at han viger for Rigsdagsparlamentarismen; det takker man ham heller ikke for, thi det følger af sig selv. Men, mine Herrer, Fremtiden? Den skal jeg erkjende ligger mere dunkel for mig, ligesom jeg antager, at den gjør det for de ærede Medlemmer. Sæg nævuede nys den meget store Opposition i dette Thing. Den er jo i visse Maader ikke ganske naturlig. Tænke vi os denne store Stala, der strækker sig, jeg vil sige fra det ærede Medlem fra Frederikshavn (H. C. Nyholm) til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Bingel), fra det ærede Medlem fra Frederiksberg f. Gy. (C. B. Nyholm) til Folkethingmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), saa er der jo imellem disse en uhyre stor Gradation. Der er jo en stor Masse Tangenter paa dette Instrument, som er meget vanstæligt at spille paa. Der er egentlig kun een Mand, der forstaar at spille dette store Instrument, og han gaar nu bort, gaar sikkert bort til et Jængsel, men som en stor Del af Folket anser for et Brytanæum. Men bort gaar han, det kunne vi vistnok være visse paa. Paa dette store Instrument kan man i Grundten kun spille en eneste stor Melodi; vil man forsøge paa andre, vil der komme den forfærdeligste Dissonans. Denne Melodi er en bekendt Folkemelodi, der oprindeligt er udgaaet fra Frankrig, som derpaa gik over It-